

og Fiskeri drives navnlig paa den sydlige, men ogsaa paa den nordlige Side af Den. Derved indskrænktes jo betydelig den Strækning, der kan drives Fiskeri paa og til sine Tider indskrænktes den saa betydeligt, at der ikke bliver Plads til det Antal Garn, som de tilstedeværende Fiskere ønske at udsætte. Hvorfor kunne da Anholterne, som bo paa Den, ikke komme hurtigere til at sætte deres Garn paa de gode Steder den og den Dag end de fremmede — eller jeg kan godt bruge Ordet: de tilseilende, men de danske have jo Lov dertil — Fiskerbaade? Dette har ogsaa meget naturlige Aarsager. Der er jo nemlig ingen Baadehavn paa Anholt, og som Følge deraf ere Baadene paa Anholt endnu tilbelds i en forældet Tilstand og kun af mindre Størrelse, hvortilmod de tilseilende Baade ere en hel Del større, saa at de altsaa kunne ligge til Ankers og ride et Uveir af; de ere i det Hele taget mere søgaaende og kunne derfor holde sig ude paa Havet. Naar det nu bliver bekendt paa Den, at Fisken er kommen fra Sydsiden — hvilket man ogsaa undertiden kan vide ifølge de bestaaende Veirforhold —, saa kan den Baad, som flyder paa Vandet, jo ganske naturlig være hurtigere henne paa det paagældende Sted, for at sætte sine Redskaber ud, end Anholterne, som netop, fordi Fisken staar paa forskellige Steder af Kysten, har maattet vælge deres Bopæl paa et Sted, hvorfra der omtrent er lige stor Afstand til alle Sider af Den, Østkysten fraregnet. Anholterne ville saaledes i Reglen have en Fjerdingvei ned til Fiskestedet, og fra et enkelt Sted ville de endog have $\frac{1}{2}$ Mil til Fiskestedet. De skulle altsaa først fløde eller bære deres tunge Redskaber over det tunge Klitsand, og dernæst skulle de hen til Stedet, og naar de saa have faaet Baadene i Vandet og de andre Forberedelser trufne, saa er Farvandet imidlertid blevet besat af Garn, tilhørende Andre end Anholtsfiskerne. Andre mindre Grunde skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa her idag, men blot nævne den, at Anholterne paa Grund af Dens Beliggenhed jo ogsaa ere henviste til ikke helt at kunne forsømme andet Erhverv, fordi Forbindelsen med Fastlandet i strenge Vintre er saa vanskelig. Hvad der derimod bestyrker min Mening om, at man endog, uden at begaa nogen Uretfærdighed mod de fremmede Fiskere, nok kunde holde dem borte, noget længere ude, er det, at det Tab, som disse fremmede Fiskere vilde lide ved at blive viste borte, ikke i og for sig selv er saa stort, thi der er Grunde nok omkring Samsø, hvor Fisken staar i lige saa stor Mængde som her, og naar de ikke gaa derover, men derimod søge ind paa Land, saa gjøre de selvfølgelig dette, fordi det ved opstaaende Vind osv. er bekvemmere at være i Nærheden af Kysten, da de saa hurtigere kunne smutte hen paa den Side, hvor Fisken maa søges. Jeg skal heller ikke, da Forespørgselen navnlig er rettet

til den høitærede Justitsminister, forfølge det Spørgsmaal, hvilken Indflydelse dette atter vilde kunne have f. Ex. paa Handelen med Fisk her i Søestedtaden, hvor det jo dog er vitterligt, at der hver Dag kommer en stor Mængde svenske Baade, hvilke Baade netop komme fra Anholt. At dette ikke er behageligt for de danske Kvaaser, der sælge Fisk her, er jo indlysende nok, om det end vistnok bidrager til at skaffe Kjøbenhavnerne billigere Fisk end ellers. Saa meget er imidlertid sikret med Hensyn til disse svenske Baade, at de ikke ere utilbøielige til at blive liggende i længere Tid ved Bolværket. Naar de da ikke have Lov til at ligge længere ved Bolværket, saa gjøre de en lille Reise ud paa Rheden, hvilket ganske vist er lodmedholdeligt, og hvilket sikrer dem, at de kunne blive liggende der i længere Tid. Enten gaa de i Kompagni med en anden Fisker, som ligger ved Siden af, og saa passe de paa at komme ind til Bolværket lige naar den første Tid er udløbet, hvorved de da komme til at ligge den dobbelte Tid ved Bolværket, eller de gjøre sig — for at bruge et almindeligt Udtryk — en lille Tour omkring Tretroner, og saa komme de igjen og fortsætte Handelen. Det samme Forhold, som jeg her har tilladt mig at fremhæve med Hensyn til Anholt, gjælder iøvrigt ogsaa — om end ikke i saa fuld Udstrækning — saavel ved Læsø som ved Lang, ved Gjerritsbugten og paa flere andre Steder. Jeg nævner netop dette Exempel, fordi jeg hylber den Anskuelse, at jo oftere det kan blive sagt her i Thinget, at der er store Mangler forbundet med vor Fiskerilovgivning, og jo hyppigere der fra Ministrenes Side — og selvfølgelig med Rette — kan blive svaret, at der ikke høves noget Middel til at faae dette forandret, førend der kommer en ny Lovgivning, eller med andre Ord, førend den nye Fiskerilov kommer ud, desto mere Haab har jeg om, at det Udvalg, som nu er nedsat for at behandle denne Sag — og hvortil ogsaa jeg har den Ære at høre — vil gjøre Ansirengelser for endelig gang at faae denne Sag ud af Verden, nu da det ved gjentagne Exempler viser sig, at Fiskerne lide og lide paa mange Omraader, blot fordi der hersker Uoverensstemmelse mellem de forskellige Sider af dette Thing om denne Fiskerisag. Det kan være rigtig at føre en Kamp i nogen Tid, og naar den dreter sig om store Spørgsmaal, kan det være rigtig at føre den endog nogle Samlinger igjennem, naar man virkelig har en ærlig og oprigtig Mening om, at den Sag, som man personlig forsægter, er den rette; men der maa dog ogsaa være en Grændse derved, thi her se vi jo, at Fiskeribefolkningen lider og lider overalt, fordi vi her ikke kunne komme til et Resultat. Det er Aarsagen til, at jeg har tilladt mig at fremsjøre et nyt Punkt i den danske Fiskerihistories Pagina om Anholt.